

The book cover features a deep purple background with a central, light purple silhouette of a woman's head in profile, facing right. The title is written in a dark purple, elegant script font across the silhouette. The cover is adorned with delicate line art of leaves and flowers in gold and dark purple, along with a cluster of small gold dots in the lower right corner.

Vše pro
lásku

LISA KLEYPAS

 BARONET

Vše pro lásku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Lisa Kleypas

Vše pro lásku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VŠE PRO
LÁSKU

VŠE PRO LÁSKU

Čekanky (5)

LISA KLEYPAS

Copyright © 2008 by Lisa Kleypas

Translation © Jana Vlčková 2009

ISBN tištěné verze 978-80-269-2268-1

ISBN e-knihy 978-80-269-2270-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2271-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2267-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Pro Jennifer Enderlinovou,
ženu mnoha předností.*

Moudrou, talentovanou, krásnou a velkorysou.

*Děkuji Ti za to, že přinášíš spoustu radosti
do mého osobního i pracovního života.*

L. K.

PROLOG

Žily, byly čtyři mladé dámy, které v průběhu londýnské společenské sezony potupně proseděly na židli každý bál či večírek. Nakonec se spolu daly do řeči. Uvědomily si, že ačkoliv si navzájem konkurují, neboť se zajímají o stejnou skupinu pánů, víc získají jako přítelkyně než soupeřky. Kromě toho si stačily jedna druhou oblíbit. Rozhodly se spojit síly a společně se pustit do hledání vhodných manželů. Začaly s tou nejstarší, Annabelle, a skončily u nejmladší Daisy.

Říkaly si čekanky a Annabelle z nich byla rozhodně nejkrásnější. Jenže neměla ani penny, což ji velice znevýhodňovalo. Třebaže většina svobodných pánů snila o manželce s půvabnou tvářičkou, posléze se obvykle spokojili s tučným věnem.

Ostýchavá Evie na první pohled upoutala zářivě rusou hřívou a spoustou pih. Vědělo se o ní, že jednoho dne jí spadne do klína ohromné dědictví po otci. Bohužel nemohla spoléhat na urozený původ. Její otec býval kdysi boxerem a vlastnil hráčské doupě, čímž hodně poškodil dobrou pověst své dcery. Takovou překážku nevinná mladá dáma hned tak nepřekoná. Ba co hůř! Evie navíc ošklivě koktala. Každý muž, který se s ní pokoušel navázat rozhovor, posléze připustil, že v průběhu kostrbaté konverzace nevýslovně trpěl.

Sestry Lillian a Daisy pocházely z New Yorku. Jejich otec nesmírně zbohatl výrobou a prodejem mýdla. V žilách jim nekolovala modrá krev, neovládaly etiketu, nikdo je nechtěl představit urozené společnosti. Tvrdohlavá Lillian se občas chovala panovačně, zato její sestra Daisy, věčný snílek, s politováním shledávala, že skutečný život není tak zajímavý jako romány, které dychtivě čte.

Čekanky si vzájemně pomohly proplout nástrahami londýnské společnosti. Utěšovaly se, podporovaly, čelily mnoha nebezpečím, smutku i radostem. Všem se podařilo najít hodného manžela a už se jim nikdo neposmíval.

Avšak s každou novou společenskou sezonou se objevily nové čekanky. (Vždycky se najdou děvčata, která pánové ke své škodě okatě přehlížejí.)

Zrovna se blížily Vánoce, když do Anglie přijel Rafe Bowman, nejstarší bratr Lillian a Daisy. Nikdo tehdy netušil, že se život jedné londýnské čekanky záhy změní...

KAPITOLA 1

LONDÝN 1845

„Už je to jisté,“ prohlásila spokojeně lady Westcliffová a odložila stranou dopis od svého bratra. „Rafe přijede přesně za čtrnáct dní. Loď, na které připluje, se jmenuje *Vzdušný vír*; což se podle mě s ohledem na bratříčkovy zasnuby docela hodí.“

Pohlédla na Annabelle a Evii, které se na podlaze salonu potýkaly s velkým kruhem z červeného sametu. Sešly se v Lillianině londýnském sídle, aby si dopřály odpolední čaj a trochu si popovídaly.

Přítelkyně se snažily vyrobit podložku pod vánoční stromek, přesněji řečeno napravit Lillianin neúspěšný pokus a zachránit látku před vyhozením. Evie na jedné straně párala kus ledabyly přišité brokátové stuhy, zatímco Annabelle opatrně zastříhovala a špendlila původně křivý okraj.

Chyběla jen Lillianina mladší sestra Daisy, která žila se svým manželem v Bristolu. Annabelle z duše toužila ji vidět a zjistit, jak se jí vede. Naštěstí budou brzy Vánoce a všechny se sejdou v Hampshiru.

„Co myslíš, bude mít tvůj bratr velké potíže přesvědčit Natálii, aby si ho vzala?“ vyzvídala Annabelle a hned nato se zamračila, neboť na látce spatřila velkou tmavou skvrnu.

„Ale vůbec ne!“ odvětila pohotově Lillian. „Je hezký, šarmantní a velmi bohatý. Co by proti němu mohla Natálie mít? Tedy opomineme-li skutečnost, že je Američan.“

„Nu... Daisy říkala, že je to pěkný darebák, a některé ženy nemají...“

„Nesmysl!“ zvolala dotčeně Lillian. „Rafe žádný darebák není! Ano, zoral už několik políček, ale který zdravý chlap ne?“

Annabelle ji pochybovačně pozorovala. Ačkoliv většina lidí považovala Lillianinu mladší sestru za romantického snílka, její postřehy bývaly věcné a výstižné. Jestliže prohlásila, že je její bratr darebák, určitě k tomu měla pádný důvod.

„Pije? Holduje hazardním hrám?“ zeptala se na rovinu Annabelle.

Lillian ostražitě nakrčila čelo. „Občas.“

„Chová se hrubě a nevhodně?“

„Je Bowman. My to jinak neumíme.“

„Prohání ženské?“

„Samozřejmě.“

„Byl vůbec někdy nějaké věrný? Zamiloval se?“

Lillian se zakabonila. „O tom mi není nic známo.“

Annabelle povytáhla obočí a pohlédla na Evii. „Co si o tom myslíš ty?“

„Je to darebák,“ zazněla stručná odpověď.

„Tak dobrá,“ broukla Lillian. „Tak je darebák. Ale to neznamená, že by se nemohl Natálii dvořit. Některé ženy takoví muži přitahují. Jenom se podívej na Evii.“

Evie se dál trpělivě zabývala brokátovou stuhou. Rty jí zvlnil potutelný úsměv. „*Všechny* darebáky ráda ne-nemám,“ prohlásila, aniž odtrhla zrak od práce. „Jenom jednoho.“

Evii, nejjemnější a nejplašší ze všech čekanek, se podařilo získat srdce neblaze proslulého zhýralce lorda St. Vincenta, který darebákem *rozhodně* byl. Evie, mimořádná kráska s velkýma modrýma očima a rusými vlasy, byla nepředstavitelně ostýchavá. Kromě toho zadržávala v řeči. Avšak vyzařovaly z ní klidná síla a noblesa, díky nimž svému manželovi dočista zamotala hlavu.

„A ten tvůj bývalý darebák tě očividně zbožňuje,“ prohlásila Annabelle. Na okamžik se odmlčela, aniž spustila rusovlásku z očí. „Udělala mu zpráva o děťátku radost?“

„Ach ano, je...“ Evie se odmlčela a věnovala přítelkyni užaslý pohled. „Jak to víš?“

Annabelle se zakřenila. „Všimla jsem si, že tvoje nové róby mají vpředu a vzadu sklady, což se dá vysvětlit jediné tím, že začneš přibývat na váze. Šaty tě okamžitě prozradily, má drahá.“

„Ty čekáš malé?“ vypískla nadšením Lillian. Vyskočila z pohovky, padla na kolena vedle kamarádky a vroucně ji objala. „Tomu říkám novina! Jak se cítíš? Už tě trápí nevolnosti?“

„Zle se mi udělalo pouze ve chvíli, kdy jsem uviděla, cos provedla s podložkou pod vánoční stromek,“ smála se tázaná nevázanosti své přítelkyně. Člověk často zapomínal, že má před sebou hraběnku. Lillian na bujaroosti neubralo ani vysoké společenské postavení.

„Ach! Neměla bys sedět na podlaze!“ zhržila se. „Ukaž, dej mi ty nůžky! Já tu zatracenou věc odpáru sama.“

„Ne!“ odvětily dvojhlasně Annabelle a Evie.

„Lillian, drahá,“ pokračovala energicky Annabelle, „ty se k téhle podložce ani nepřiblížíš. To, co dokážeš s jehlou a nití, by se mělo považovat za trestný čin.“

„Snažila jsem se,“ bránila se hraběnka. Čtverácky se zazubila a posadila se na paty. „Myslela jsem to dobře a zpočátku se mi dařilo. Jenže pak mě začaly ty drobné stehy unavovat, tak jsem to kapku urychlila. Ale podložku pod stromek mít musíme. A velikou, aby měl kam kapat rozehrátý vosk, až zapálíme svíčky.“

„Mohla bys mi prozradit, od čeho je tahle skvrna?“ Annabelle ukázala na tmavý flek na sametu.

Lillian se ospale zakřenila. „Myslela jsem, že se to vzadu schová. Převrhla se mi sklenice s vínem,“ přiznala provinile.

„Ty při šití popíjíš?“ zhrozila se Annabelle. Napadlo ji, že tím se všechno vysvětluje.

„Doufala jsem, že se tak lépe uvolním. Práce s jehlou mě děsně znervózňuje.“

Annabelle se na ni tázavě usmála. „Proč?“

„Připomíná mi chvíle, kdy jsem vyšívala a stála nade mnou matka. Kdykoliv jsem popletla vzor, klepla mě pravítkem přes prsty.“ Mladá žena se zazubila, avšak její oči zůstaly smutné. „Byla jsem příšerné dítě.“

„Bylas báječné dítě, o tom nepochybuji,“ ujistila ji vlídně Annabelle. Považovala za zázrak, že s ohledem na protivnou a upjatou matku vyrostly ze sester Bowmanových tak příjemné ženy. Jejich rodiče, Thomas a Mercedes, jsou nesmírně nároční, kritičtí a zároveň lhostejní, což je hrozná kombinace.

Před třemi roky Bowmanovi přivezli své dvě dcery do Londýna, poté co zjistili, že ani obrovské bohatství nepřiměje pány z vyšších newyorských kruhů, aby se o ně ucházeli.

Thomas Bowman se díky tvrdé práci, troše štěstí a ostrým loktům stal majitelem největší a nejrychleji se rozvíjející továrny na mýdlo na světě. Cena mýdla

klesla natolik, že náhle bylo dostupné všem, a manu-faktury v New Yorku a Bristolu stěží pokrývaly po-ptávku.

Ovšem ani dostatek peněz nikomu nezaručil, že si najde svoje místo mezi newyorskou smetánkou. O ne-urozené dědičky nikdo nestál, protože i potenciální že-niši si chtěli sňatkem především polepšit a na pomyslném společenském žebříčku postoupit o stupeň výš. Z toho důvodu se pro americké vdavekchtivé zbohatlí-ky stal Londýn pravým rájem, neboť město se zchud-lými aristokraty jenom hemžilo.

Bowmanovým se splnil sen víc než bohatě, protože se jim podařilo Lillian provdat za Marka, váženého hraběte z Westcliffu. Zpočátku tomu nikdo nechtěl uvěřit. Že by si odměřený a mocný šlechtic vzal pa-ličatou a hubatou dívku, jako je Lillian? Avšak West-cliff správně rozpoznal pod drsnou slupkou křehké já-dro a vášnivě milující srdce, jež citově strádající dívka horko těžko skrývala.

„Byla jsem uličnice,“ přiznala Lillian na rovinu, „a Rafe jakbysmet. Naši druzí dva bratři, Ransom a Rhys, jsou na tom o chloupek líp. Někdy se mých lotrovin účastnila i Daisy, ale ta se po většinu času spí-še oddávala snění a ležela v těch svých knihách.“

„Lillian,“ Annabelle pečlivě smotávala stuhu, „proč tvůj bratr souhlasil, že se setká s lady Natálií a Bland-fordovými? Doopravdy se míní oženit? Potřebuje pe-níze, anebo jenom chce potěšit otce?“

„Nejsem si jistá,“ přiznala Lillian. „Nemyslím, že jde o finance. Rafe spekuloval na burze a vydělal spoustu peněz. Myslím, že už ho přestává bavit být s otcem věčně na kordy. Anebo...“ Zaváhala a přes obličej jí přelétl stín.

„Anebo?“ vybídla ji tiše Evie.

„Nuže, Rafe se chová jako bezstarostný kluk, ale ve skutečnosti nebyl nikdy šťastný. Naši se k němu chovali hnusně. Vlastně k nám všem. Nikdy jsme si nesměli hrát s dětmi, které podle nich neměly patřičnou úroveň. Dvojčata si vystačila mezi sebou, já měla Daisy, ale Rafe byl vždycky sám. Otec z něho chtěl vychovat vážného a důstojného chlapce, proto ho držel dál od ostatních dětí. Rafe nikdy neudělal nic, co otec považoval za rozpustilé.“

„Takže se nakonec vzbouřil,“ usoudila Annabelle.

Lillian se krátce ušklíbla. „Ach ano.“ Vzápětí ji veselí opustilo. „Teď mě napadá... Co se stane, když má mladý muž zčistajasna plné zuby serióznosti i rozmarného veselí? Co jiného mu zbývá?“

„To zřejmě brzy zjistíme.“

„Chci, aby byl šťastný,“ přiznala Lillian. „Aby našel někoho, o koho by se mohl starat.“

Evie zamyšleně pohlédla na kamarádky. „Už jste se s lady Natálií ně-někdy setkaly? Víte o ní něco?“

„Já ne,“ přiznala Lillian, „ale má vynikající pověst. Do společnosti byla uvedena teprve minulý rok a vzbudila značný zájem. Slyšela jsem, že je rozkošná a náramně dobře vychovaná.“ Odmlčela se a protáhla obličej. „Bratříček ji vyděsí k smrti. Jen Bůh ví, proč Blandfordovi s tímhle manželstvím souhlasili. Zřejmě potřebují peníze. Otec zaplatí cokoliv, jen když do naší rodiny napumpuje víc modré krve.“

„Kéž bychom si mohly promluvit s ně-někým, kdo ji zná,“ dumala Evie. „Třeba by mohl tvému bratrovi poradit, jak na ni. Co má ráda, a ta-tak.“

„Natálie má společníci,“ vzpomněla si Lillian. „Chudou sestřenicí jménem Hannah. Příjmení si nepamatují. Co kdybychom ji pozvaly na čaj?“

„Podle mě je to výborný nápad!“ zvolala Annabelle.

„Jestli nám na svou chráněnkou něco prozradí, Rafeovi by to mohlo velice pomoci.“

„Ano, musíš tam jít,“ prohlásil rozhodně lord Blandford.

Hannah před ním přešlapovala v salonu rodinného sídla v Mayfairu. Obývali jeden z menších domů, avšak na dobré adrese.

Mayfair se stal bydlíštěm mnoha vážených aristokratických rodin, avšak v posledním desetiletí došlo v oblíbené oblasti k oživení stavebního ruchu a k půvabným náměstíčkům a širokým ulicím přibýly přemrštěně velké budovy postavené v gotickém stylu, do nichž se stěhovali bohatí průmyslníci.

„Udělej, co je v tvých silách,“ pokračoval Blandford, „abys mé dceři a panu Bowmanovi napomohla vytvořit láskyplný vztah.“

Hannah na strýce užasle zírala. O lordu Blandfordovi bylo známo, že je mužem soudným a uvážlivým. Proto nemohla uvěřit, že chce Natálii, své jediné dítě, provdat za neotesaného syna amerického podnikatele. Natálie je krásná, jemná a na svých dvacet let náramně moudrá. Může mít každého muže, na kterého ukáže.

„Strýčku,“ spustila opatrně, „nikdy by mě nenapadlo zpochybňovat vaše rozhodnutí, ale...“

„Ale zajímá tě, jestli jsem se náhodou nepomátl na rozum, že?“ Uchechtl se a přikývl. Ukázal na křesla přistavená ke krbu. „Posaď se, má drahá.“

Málokdy spolu hovořili v soukromí, avšak dnes lady Blandfordová odjela spolu s Natálií navštívit nemocnou příbuznou. Hannah zůstala v Londýně, aby své sestřenici připravila šaty a osobní potřeby, které si

vezme s sebou do Hampshiru, kde stráví nadcházející svátky.

Dívka se podívala do rozvážné a laskavé tváře muže, který k ní byl tak velkorysý, a otázala se: „Smím s vámi hovořit na rovinu, strýčku?“

Oči se mu zatřpytily. „Vždyť to ani jinak neumíš, Hannah.“

„Dobrá. Nuže... Pozvání od lady Westcliffové jsem vám ukázala z pouhé zdvořilosti. Nemám v úmyslu je přijmout.“

„Proč ne?“

„Protože mě k sobě zve jenom z toho důvodu, aby ze mě páčila informace o Natálii a ohromila mě údajnými ctnostmi pana Bowmana. Kromě toho je nad slunce jasnější, že bratr lady Westcliffové není pro Natálii dost dobrý!“

„Zdá se, že už jsi ho odsoudila,“ konstatoval mírně muž. „Proč jsi na Američany tak přísná?“

„Nevadí mi, že je Američan,“ bránila se dívka. „Za to přece vůbec nemůže. Jenže přichází z úplně jiného světa. Z jiné kultury. Má zcela odlišný žebříček hodnot. A bůhvíjaké chutě. Natálie si s ním nebude rozumět a nikdy nepozná opravdové štěstí.“

„Bůhvíjaké chutě?“ Blandford tázavě povytáhl obočí.

„Ano. Hovořím o moci a penězích. V New Yorku má možná nějaké postavení, ale tady je nula. A na to není Natálie zvyklá. Naprosto se jeden k druhému nehodí.“

„Máš samozřejmě pravdu,“ připustil Blandford, čímž ji překvapil. Pohodlně se uvelebil v křesle a propletl si prsty. „V některých ohledech budou nesourodý pár, ale možná se jim podaří zachránit příští generace téhle rodiny. Má drahá, mám tě rád jako svou druhou

dceru, proto k tobě budu zcela upřímný. Nemám syna, který by po mně zdědil titul. Avšak je mou povinností postarat se o Natálii a svou choť – a já odmítám spoléhat na spornou velkorysost příštího lorda Blandforda. Chci je zabezpečit. Ke své hluboké lítosti jsem zjistil, že moje prostředky jsou velmi omezené.“

„Přece známe urozené Angličany, kteří by se s Natálií milerádi oženili. Co například lord Travers? Vaše dcera pro něho má slabost a on jistě vlastní hojné prostředky...“

„*Přijatelné* prostředky,“ opravil ji tiše strýc. „Nikoliv hojné. V porovnání s Bowmanem je chudšas. A to nemluvím o tom, co ten člověk zdědí po svém otci.“

Hannah nevěřila svým uším. Zнала lorda Blandforda dlouhé roky. Věděla, že nikdy po majetku nebažil. Příslušníci aristokracie považovali hovory o financích za nepřipustné a hluboko pod svou úroveň. Z toho důvodu jimi okázale pohrdali. Proč má strýc najednou takovou starost o peníze?

Blandford si všiml jejího výrazu a nerudně se ušklíbl. „Ach dítě... Jak bych ti to jenom vysvětlil? Svět se na můj vkus příliš rychle mění. Všechno se dnes dělá jinak. Sotva si na něco zvyknu, už to neplatí. Povídá se, že nepotrvá dlouho a vlaky budou jezdit po celé Anglii. Všichni se budou mýt mýdlem, cpát se jídlem z plechovek a oblékat do šatů, které si koupí v obchodě. Rozdíl mezi obyčejnými lidmi a námi se citelně zúží.“

Hannah mu pozorně naslouchala. Uvědomila si, že uvízla někde v půli cesty mezi urozeným panstvem a lůzou, o níž strýc hovoří.

„Myslíte, že je to špatně, strýčku?“

„Ne tak docela,“ připustil po dlouhém rozmyšlení. „Pouze mě mrzí, že modrá krev a ušlechtilý původ